

Posudek vedoucího bakalářské práce

Zdeněk Kříž: Tranzice Turecka směrem k autoritářskému režimu

Téma předložené bakalářské práce, tedy analýzu příčin autokratizace politického režimu v Turecku, považuji za velice inovativní a relevantní z hlediska oboru, který autor navštěvoval. Formální stránka textu je průměrná. Některé věty a obraty, které práce používá, působí přinejmenším zmatečně. Částečně je to asi dané časovou tísňí, ve které autor práci dokončoval a tím, že řada termínů dosud nemá ustálený český překlad. Spektrum použitých zdrojů je jednoznačně nadprůměrné a výrazně přesahuje běžný standard bakalářské práce.

Úvod práce je i přes zmíněné jazykově-stylistické problémy adekvátní a naprosto plní svůj účel. Cíl práce je jasně formulován a jeho volba náležitě odůvodněna a zasazena do kontextu současného dění v Turecku. Teoretická část je na poměry bakalářské práce jednoznačně nadprůměrná. Autor představuje řadu relevantních, a především aktuálních vysvětlení možných příčin studovaného problému. Vedle „slabšího“ překladu některých termínů mám mírné výhrady ke třem věcem. Prvně je mírným nedostatkem kapitoly, že autor často v souvislosti s některými teoriemi cituje jejich aktuální proponenty, a ne původní tvůrce. Druhým neduhem je nevysvětlené „osekání“ teorie Mainwaringa a Peréze-Liňána. Ti totiž ve své práci sledují míru radikalizace / normativní preference k demokracii všech klíčových aktérů, nikoli pouze úřadujícího prezidenta. A konečně, v první podkapitole věnované charakteru politického režimu a „hybridní perspektivě“ zůstává nedoručeno, jakým druhem hybridního režimu je z hlediska konceptu Gilbert a Mohseniho Turecko dnes. Tedy, že jde o třetí z jejich tří podkategorií, a to neliberální hybridní režim. Tento dodatek mi připadá zajímavý z teoretického hlediska, protože nám ukazuje, jak komplikovaným a unikátním procesem vlastně hybridní režim v Turecku prošel.

Deskriptivní popis historických událostí (druhá kapitola) je na poměry bakalářské práce naprosto dostačující. Ve vztahu ke zbytku bakalářské práce však působí poněkud izolovaně, protože se k němu již autor nijak nevrací. Analytická část je rozhodně nejlepší částí celé práce. Kapitola obsahuje některé pěkné analytické momenty. Autor jednoznačně prokazuje schopnost uceleně diskutovat vliv představených faktorů a svá tvrzení dokládá jak prostřednictvím kvalitativních důkazů, tak širokého spektra kvantitativních dat. Co se obsahu týče, mám výhrady pouze k podkapitole věnované armádě. Autor má sice pravdu, že omezení jejího vlivu vede v případě Turecka k posílení moci AKP a autokratizaci země. Z hlediska soudobé demokratizace je však obhajoba neformálního vlivu armády na politiku více než problematická, protože ideálem by měla být absence obou těchto jevů, tedy jak autokratizace země, tak politizace armády.

Celkově se domnívám, že autor předložil dobrou bakalářskou práci na velmi aktuální téma, kterou určitě **doporučuji k obhajobě.**

V Plzni 12. 8. 2018

Mgr. Jaroslav Bílek